

STEPHEN KING
**MAI
TĂRZIU**

Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

ARMADA

Coperta: Adnan VASILE
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Iuliana CONSTANTINESCU
Lector: Daniela ASAFTEI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN

Mai târziu / Stephen King; trad. din lb. engleză: Ruxandra Toma. –
București: Nemira Publishing House, 2021
ISBN 978-606-43-1075-0

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111

Stephen King
LATER
Copyright © 2021, by Stephen King
All rights reserved.

© NEMIRA, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de Tipografia ART GROUP PUBLISHING SRL.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1075-0

Ne apropiam de casa lui Marsden. Semăna cu una dintre vilele de la Hollywood pe care le vezi în filme: mare și cocoțată pe coasta dealului. Peretele din fața noastră era făcut numai și numai din sticlă.

– Câtă heroină o fi vândut să și-o poată permite? a mârâit cu răutate Liz.

Mai aveam doar o curbă până să ajungem în curtea asfaltată. Liz a virat atentă și eu am văzut un bărbat stând în picioare în fața garajului dublu unde se aflau mașinile de fițe ale lui Marsden. Am vrut să spun că ăla trebuie să fie Teddy, portarul, dar chiar atunci am văzut că nu mai avea gură.

Iar gaura aia roșie care se căsca unde-i fusese cândva gura dovedea că nu murise din cauze naturale.

După cum poate v-ați dat seama, aceasta este o poveste de groază...

„Nu se știe ce va aduce ziua de mâine.“

MICHAEL LANDON¹

---

¹ Michael Landon este pseudonimul lui Eugene Maurice Orowitz (1936-1991), actor, regizor și scenarist american (n. tr.).

Nu-mi place să încep cu o scuză – probabil chiar există o regulă care îmi interzice s-o fac, asemănătoare aceleia care nu-mi permite să pun prepoziția la sfârșitul propoziției –, dar, după ce am citit cele peste treizeci de pagini deja scrise, simt că așa s-ar cuveni. Este vorba despre anumite cuvinte pe care le tot folosesc. De fapt, despre o expresie. Încă de la o vârstă fragedă am învățat de la mama o mulțime de cuvinte porcoase (așa cum vă veți convinge și singuri în cele ce urmează). Însă expresia asta a mea este cât se poate de decentă. Ea este „mai târziu“, cu toate sinonimele ei: „după aceea“, „apoi“, „pe urmă“. De exemplu: „Am aflat mai târziu că...“ și „Abia după aceea am înțeles că...“ și „Am devenit pe urmă un...“. Știu că mă repet, de aceea am încercat să o înlocuiesc cât mai des cu sinonimele ei, dar, în fond, tot aia e și nici n-am avut de ales, pentru că povestea mea începe pe vremea când mai credeam în Moș Crăciun și în Zâna Măseluță (cu toate că la șase ani începusem deja să-mi pun întrebări în privința lor). Acum am douăzeci și doi, adică e mai târziu, da? Probabil că pe la vreo patruzeci și ceva de ani – evident, presupunând că voi apuca vârsta asta – o să-mi aduc aminte de toate lucrurile pe care credeam că le înțeleg la douăzeci și doi și o să-mi dau seama că, de fapt, nu pricepeam prea multe. Acum știu că întotdeauna există un „mai târziu“. Cel puțin, până murim. Îmi închipui că atunci ar fi corect să folosim adverbul „demult“, cu toate sinonimele lui.

Numele meu este Jamie Conklin și, odată ca niciodată, într-o Zi a Recunoștinței, am desenat un curcan care mi s-a părut absolut demential. Mai târziu – dar nu mult mai târziu – mi s-a spus că era un mare rahat. Uneori adevărul e tare nașpa.

Cred că asta-i o poveste de groază. Ia vedeți și voi ce părere o să aveți.

Veneam de la școală împreună cu mama. Mă ținea de mână. În mâna cealaltă aveam desenul cu curcanul, cel pe care l-am făcut în clasa întâi, în săptămâna de dinaintea Zilei Recunoștinței. Așa de mult îmi plăcea ce-mi ieșise, că nu-mi mai încăpeam în piele de mândrie. Uite cum trebuia să faci: îți puneai palma pe o coală de hârtie glasată și după aceea îi făceai conturul cu o cariocă. Așa obțineai coada și corpul. Capul era treaba ta cum îl desenai.

I-am arătat desenul meu mamei și ea a zis „Mda, mda, bravo, tare frumos!“ , dar cred că nici nu s-a uitat la el. Probabil se gândea la una dintre cărțile pe care încerca să le negocieze cât mai bine. „Să-și vândă marfa“, zicea ea. Vedeți voi, mama mea era agent literar. Înainte fusese fratele ei, unchiul meu, Harry, dar mama îi preluase afacerea cu un an înainte de perioada despre care vă povestesc. E o istorie lungă și cam nasoală.

I-am zis:

- Am folosit verde-închis, ca pădurea, pentru că asta-i culoarea care-mi place mie cel mai mult. Știi că îmi place, da?

Deja ajunseserăm aproape de casă. Locuiam la doar trei străzi distanță de școală.

Și ea iar a comentat „Mda, mda, mda“. Și a mai zis:

- Când ajungem acasă, să te duci să te joci în camera ta sau să te uiți la niște desene animate, bine? Am un catralion de telefoane de dat.

Am răspuns și eu „Mda, mda, mda“ și m-am ales cu un ghiont și cu un zâmbet. Tare mult îmi mai plăcea s-o fac pe mama să zâmbească, pentru că, deși n-aveam decât șase ani, înțelegeam deja că ea lua totul, tot ce se întâmpla, mult prea în serios. Mai târziu am aflat că eu eram unul dintre motivele pentru care era așa. Mama credea că s-ar putea să am probleme la cap. Ziua despre care vă povestesc aici a fost aceea când s-a convins că eram perfect normal. Ceea ce probabil că a liniștit-o, pe de-o parte, iar, pe de altă parte, a îngrijorat-o și mai tare.

– Să nu vorbești cu nimeni despre asta, mi-a spus ea mai târziu, în aceeași zi. Doar cu mine poți. Și poate nici cu mine, scumpule. Bine?

Am zis că bine. Când ești așa de mic, iar cea care-ți vorbește e mama ta, zici bine la absolut orice. Cu excepția cazului în care îți spune să te duci la culcare. Sau să-ți termini de mâncat brocoliul din farfurie.

Am ajuns la blocul nostru și liftul tot nu mergea. Ai putea spune că altfel ar fi stat lucrurile dacă ar fi mers, dar eu nu prea cred. Eu cred că mănâncă rahat cu polonicul oamenii care spun că în viață nu contează decât alegerile făcute și drumurile pe care hotărâm să mergem. Pentru că, indiferent dacă am fi luat liftul ori am fi urcat pe scări, tot la etajul al treilea am fi ajuns. Când soarta își îndreaptă spre tine degetul ei bolnav de Parkinson, toate drumurile pe care apuci duc în același loc – asta-i părerea mea. Poate c-o să mi-o schimb când o să fiu mai bătrân, dar nu prea cred.

– Băga-l-aș în mă-sa de lift! a oftat mama.

Și a adăugat repede:

– N-ai auzit ce-am zis, puiule.

– Ce s-aud? am întrebat-o, făcând-o să zâmbească din nou.

A fost ultimul ei surâs din după-amiaza aceea, credeți-mă pe cuvânt. Am întrebat-o dacă vrea să-i car eu sacoșa în care avea un manuscris, așa cum se întâmpla de obicei. Iar acum era unul mare, de vreo cinci sute de pagini. (Mereu, când mă aștepta să ies de la ore și era vreme bună, mama se așeza pe o băncuță din fața școlii și citea câte un manuscris.) Acum mi-a răspuns:

- Foarte drăguț din partea ta, dar ce-ți zic mereu?
- Că trebuie să-ți duci singur povara, i-am răspuns.
- Corectamente.
- Regis Thomas a zis asta, nu? am întreat-o eu.
- Firește. Dragul de Regis, care ne plătește chiria.
- E vorba despre Roanoke¹.
- Mai trebuie să întreb, Jamie?

Și eu am început să râd. Că doar *tot* ce scria dragul de Regis avea legătură cu Roanoke. Asta era povara pe care trebuia să și-o ducă în viață.

Am urcat pe scară până la al treilea etaj, unde mai erau alte două apartamente pe lângă al nostru, aflat la capătul coridorului. Al nostru era acela mai mare și mai elegant. I-am văzut pe domnul și doamna Burkett stând în fața ușii de la 3A și am știut imediat că se întâmplase ceva, pentru că domnul Burkett fuma o țigară și eu, unul, nu-l mai văzusem niciodată fumând și, oricum, n-avea voie s-o facă în interiorul clădirii. Avea ochii roșii și părul lui cărunt stătea vâlvoi. Eu îi ziceam „domnule“ și atât, dar, de fapt, ar fi trebuit să-i zic „domnule profesor“, pentru că preda o materie inteligentă la New York University. Am aflat, mai târziu, că era vorba despre literatura engleză și europeană. Doamna Burkett era în cămașă de noapte și în picioarele goale. Cămașa de noapte era destul de subțire. Căci îi vedeam cam tot prin ea.

Mama a întreat:

- Ce s-a întâmplat, Marty?

Dar nu l-am lăsat să răspundă și m-am repezit să-i arăt desenul meu cu curcanul. Pentru că mi se părea tare trist și voiam să-l înveslesc. Dar și pentru că eram atât de mândru de opera mea.

- Uitați aici, domnule Burkett! Am făcut un curcan! Uitați aici, doamnă Burkett!

Și am ridicat desenul în fața ochilor, pentru că nu voiam să creadă că mă uitam la ce i se vedea prin cămașa de noapte.

---

¹ Roanoke – colonie din Carolina de Nord ai cărei locuitori (117 în total) au dispărut fără urme, în condiții deosebit de misterioase, în 1590 (n. tr.).